Εκδήλωση Συζήτηση

με θέμα : “ το νέο πανεπιστήμιο, η απεργία και οι νέες εργασιακές σχέσεις”

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου, Κατειλημμένος Παπασωτηρίου,
Σύντροφοι-ισσες από Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου

Για αρχή

Το διήμερο εκδηλώσεων, στα πλαίσια της απεργίας των διοικητικών υπαλλήλων στα πανεπιστημιακά ιδρύματα προέκυψε από την ανάγκη των ατόμων που απαρτίζουν τις συλλογικότητές μας να συνεισφέρουν στον αγώνα αυτό παρουσιάζοντας την οπτική τους πάνω στο θέμα, καθώς και στο νέο καθεστώς εργασίας που διευρύνεται στον πανεπιστημιακό χώρο. Παράλληλα στόχος μας αποτελεί η δημιουργία σχέσεων μεταξύ φοιτητών και εργαζομένων και η οικειοποίηση των χώρων μέσα στις σχολές μας.

Το πανεπιστήμιο αναδιαρθρώνεται

Η ολοένα και πιο βίαιη υποτίμηση των ζωών μας τα τελευταία χρόνια δεν είναι αποτέλεσμα της κακόβουλης επίθεσης από "σκοτεινά" κέντρα εξουσίας, αλλά είναι συνέπεια της γενικευμένης κρίσης του κόσμου των αφεντικών και της ανάγκης για διαχείρισή της από αυτά.

Σ' αυτή τη συνθήκη καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης το πανεπιστήμιο δεν θα μπορούσε να μείνει στην απ' έξω, καθώς δεν αποτελεί "ναό της γνώσης" όπως πολλοί ευαγγελίζονται, αλλά βασικό πυλώνα της οικονομίας. Έτσι προσαρμόζεται στις απαιτήσεις του κεφαλαίου λειτουργώντας όλο και περισσότερο με όρους ανταγωνιστικότητας και παραγωγικότητας. Αυτό σημαίνει πρώτα και κύρια ότι παράγει και αναπαράγει το εμπόρευμα γνώση προς όφελος των καπιταλιστικών συμφερόντων, είτε μέσω της ερευνητικής διαδικασίας για την απόσπαση άμεσου κέρδους και τη βελτίωση των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους (βλέπε μελέτη για θερμικές κάμερες στον Έβρο, συνεργάτες-καθηγητάδες στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική κ.α.), είτε "Εξάγοντας" εργατικό δυναμικό και εν δυνάμει αφεντικά για τη στελέχωση διαφόρων επιχειρησιακών πόστων. Παράλληλα προάγει κουλτούρα ατομισμού, δημιουργεί και προωθεί τα όνειρα της –και καλά- κοινωνικής ανέλιξης και του καριερισμού. Έτσι κάνει πιο εμφανή την παρουσία του αυτός ο άθλιος συρφετός φοιτητάμπουρων που αποδέχεται και επιδοκιμάζει την εντατικοποίηση των σπουδών μας.

Το νέο εκσυγχρονιστικό μοντέλο πανεπιστημίου επιβάλλεται με νέους διοικητικούς μηχανισμούς (Συμβούλια διοίκησης), με αξιολογήσεις, νομοσχέδια και αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις. Σ' αυτό το αποστειρωμένο περιβάλλον δεν χωράνε μη παραγωγικοί φοιτητές, ούτε και μόνιμοι εργαζόμενοι με συλλογικές συμβάσεις και εργασιακά κεκτημένα.

Ούτε λόγος βέβαια για αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, κινηματικές υποδομές και γενικά για όσους αντιστέκονται μέσα στο πανεπιστήμιο. Αναμενόμενα ήταν, λοιπόν, τα λογύδρια περί βίας και ανομίας στα ιδρύματα όπως και οι εισβολές και κατασταλτικές μεθοδεύσεις που ακολούθησε το κράτος με τις πλάτες των πρυτάνεων (εισβολή στο ΑΠΘ, στην ΑΣΟΕΕ,

επίθεση στον 98fm, στο Athens Indymedia, εισβολή στο κάτω πολυτεχνείο κ.α.

Λίγα λόγια για την απεργία των διοικητικών

Φτάνουμε λοιπόν στα τέλη Αυγούστου. Το κράτος ανακοινώνει πως θα απολύσει και θα θέσει σε διαθεσιμότητα συνολικά 12500 δημόσιους υπαλλήλους με 1349 εξ' αυτών να εργάζονται σε 8 πανεπιστημιακά ιδρύματα. Σαν απάντηση οι διοικητικοί υπάλληλοι σε ΕΚΠΑ-ΕΜΠ (αλλά και σε άλλα πανεπιστημιακά ιδρύματα) ξεκινούν στις αρχές Σεπτεμβρίου μια δυναμική απεργία με μέχρι τώρα διάρκεια 7 εβδομάδων.

Για εμάς ένας αγώνας δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται από στασιμότητα. Γι' αυτό το λόγο θεωρούμε απαραίτητο να αναδείξουμε τα ψεγάδια του, να τα συζητήσουμε κάνοντας κριτική, τονίζοντας όμως και τις θετικές πτυχές του. Προτάσσουμε την αλληλεγγύη όχι σαν χριστιανική φιλανθρωπία, αλλά ως αναγνώριση των κοινών ταξικών συμφερόντων και των κοινών εχθρών μας. Δεν

θεωρούμε τους εαυτούς μας ούτε πατερίτσα του αγώνα αλλά ούτε και διανοούμενους που κουνούν το δάχτυλο και δείχνουν το σωστό δρόμο.

Ας αρχίσουμε..

Κρίνουμε χρήσιμο να τονισουμε τα θετικά στοιχεία αυτής της απεργίας. Προκειται σίγουρα για μια απεργεια διαρκείας που διακρίνεται από αποφασιστικότητα για νίκη και μια σχετικά μεγάλη ενότητα των εργαζομένων (μαζικές συνελεύσεις, μαζικές περιφρουρήσεις, κλπ).

Το γεγονός αυτό "ενοχλεί" το κράτος, κατι το οποίο φαίνεται και απο τις αντιδράσεις του (προσωπικη υποβολή στοιχείων αλλιως αργια, πιθανοτητα επιστρετευσης κα). Ταυτόχρονα η διάρκεια της απεργίας δίνει τη δυνάτοτητα σε εργαζόμενους και αλληλέγγυους φοιτητες να αποκτήσουν διαπροσωπικές/συντροφικές σχέσεις σπάζοντας τη μίζερη κουλτούρα του "εγω κάνω τη δουλεια μου" και "εγώ σπουδάζω" , κάτι που δίνει τη δυνατότητα δημιουργίας κατάλληλων σχέσεων για την οικοδόμηση κοινοτητων αγώνων εργαζομενων-φοιτητών μέσα στα πανεπιστήμια. Το τελευταιο προκύπτει καθώς μέσω της απεργίας γίνεται να καλλιεργηθούν συνειδησεις και να διαπιστώσουμε όλοι πως αυτός ο αγώνας δεν είναι αποκομμένος απο τους άλλους αλλά ειναι ένα κομμάτι όλων όσων εναντιώνονται στο κεφάλαιο και το κράτος του.

Βέβαια υπάρχουν ορισμένα στοιχεία που δρούν ανασταλτικά προς αυτη την κατεύθυνση.

Η κύρια τάση που παρατηρήσαμε βλέπει το πανεπιστήμιο σαν εθνικό μας πλούτο και κοιτίδα γνώσης. Κάποιοι μάλιστα μίλησαν γι' αυτό, αντιμετωπίζοντάς το σαν οικογένεια. Εμείς το αντιλαμβανόμαστε σαν ένα εργασιακό χώρο, ένα χώρο αλλοτρίωσης, όπως αναφέραμε και παραπάνω, όπου συνυπάρχουν και αντικρούονται διαφορετικά συμφέροντα από διαφορετικές μπάντες. Από τη μια μεριά έχουμε τη διοίκηση και τους μεγαλοκαθηγητάδες με τις μπίζνες τους, τους καριερίστες φοιτητές και τα κομματόσκυλατσιράκια της εξουσίας ενώ από την άλλη βρίσκονται οι αφανείς μισθωτοί και άμισθοι εργαζόμενοι αλλά και φοιτητές που συνειδητοποιούν ότι πλήττονται.

Όσον αφορά την αντιμνημονιακή ρητορεία που μονοπωλεί στις συζητήσεις αυτό τον καιρό έχουμε να πούμε κάποια πράγματα. Τα μέτρα των τελευταίων χρόνων εξυπηρετούν όχι μόνο τα ξένα αλλά και τα ντόπια αφεντικά. Η άποψη πως ήρθαν για να πλήξουν το έθνος είναι μια επικίνδυνη και πολύ βολική για τα αφεντικά λογική. Αυτοί που πλήττονται δεν είναι όλοι οι έλληνες αλλά η εργατική τάξη και κάποιοι μικροαστοί που προλεταριοποιούνται. Μέσα απ' το πρίσμα της εθνικής ενότητας τα συμφέροντα της αστικής τάξης παρουσιάζονται ως εθνικά, αποκρύπτοντας τους ταξικούς διαχωρισμούς. Επίσης αναπαράγεται η ιδεολογία που θέλει τους μετανάστες να «αποσταθεροποιούν την οικονομία» και «να μας παίρνουν τις δουλειές»

Στόχος αυτού του αγώνα δεν πρέπει να είναι η επιστροφή στην πλασματική ευημερία του χθες (επίκληση στο δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο), αλλά η συνειδητοποίηση της ταξικής θέσης των υποκειμένων και η οικοδόμηση του αγώνα πάνω σε αυτή. Δεν μπορεί να ετεροκαθορίζεται από επίδοξους διαμεσολαβητές, οι οποίοι ενώ εμφανίζουν τους εαυτούς τους ως πρωτοπόρους μπροστάρηδες του αγώνα στην πραγματικότητα σκοπεύουν να τον

οδηγήσουν μέχρι το σημείο που φτάνουν οι κομματικές, μικροπολιτικές ακόμα και ατομικές τους βλέψεις (όπως μας έχει διδάξει η ιστορία πολλοί αγώνες έχουν ξεπουληθεί από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες με πιο πρόσφατο το παράδειγμα της ΟΛΜΕ το Μάη πριν τις πανελλαδικές). Πιο συγκεκριμένα αναφερόμαστε στη συνδικαλιστική γραφειοκρατεία που επιδιώκει να ηγηθεί αλλά και στη στάση του πρύτανη και της διοίκησης του ΕΜΠ που έβγαζαν κορώνες για τη στήριξη του αγώνα των εργαζομένων και καταχειροκροτούνταν από το σώμα της συνέλευσης. Όπως ήταν αναμενόμενο όμως, η στήριξη των τελευταίων έφτασε μέχρι την αναγγελία της πραγματοποίησης των εγγραφών στο κτίριο διοίκησης. Γι' αυτό θεωρούμε ατόπημα την ανάθεση της αναστολής λειτουργίας του ιδρύματος στους πρυτάνεις, αφού μ' αυτό τον τρόπο τους παραχωρείται η δικαιοδοσία να το ανοίξουν όποτε γουστάρουν (στριμωχτούν). Αντίστοιχη προβληματική παρουσιάζεται με την ανοχή απέναντι στο πατρονάρισμα από μέρους του προεδρείου της συνέλευσης, με χαρακτηριστικό την απόφαση που αφορούσε την μισθοδοσία του Νοεμβρίου*.

Πέρα από την πλήρη παρακώλυση της παραγωγικής διαδικασίας που είναι μοχλός πίεσης και ο κύριος στόχος της απεργίας, μπορούν να δημιουργηθούν δομές αυτοδιαχείρισης που να τίθενται στην υπηρεσία του αγώνα παράλληλα με την οικειοποίηση των χώρων εργασίας για την κάλυψη των πιο προσωπικών αναγκών και επιθυμιών όλων. Μια ιδέα θα ήταν η αξιοποίηση του Θωμαΐδειου από εργαζόμενους και φοιτητές για το τύπωμα κειμένων και λοιπού υλικού, αλλά και άλλοι χώροι του πολυτεχνείου. Μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν οι ηλεκτρονικές υποδομές του πολυτεχνείου (π.χ. αξιοποίηση των site των σχολών για τους σκοπούς της απεργίας).

Οι νέες εργασιακές σχέσεις στο πανεπιστήμιο

Θα θέλαμε να τονίσουμε σε αυτό το σημείο πως θεωρούμε παραπλανητικό το επιχείρημα για την αδυναμία λειτουργίας του ιδρύματος μετά τις απολύσεις, καθώς για εμάς οι απολύσεις 'όχι μόνο δε θα κλείσουν το ίδρυμα αλλά θα φέρουν ένα επισφαλοποιημένο και εντατικοποιημένο καθεστώς έμμισθης και άμισθης εργασίας.

Καταρχάς, διευρύνεται το καθεστώς της εκμετάλλευσης της άμισθης εργασίας προπτυχιακών και μεταπτυχιακών φοιτητών, ώστε να αποτελούν φθηνούς και εξειδικευμένους εργάτες, μέσω των διάφορων απλήρωτων πρότζεκτ, διπλωματικών καθώς και ανταποδοτικών εργασιών (πχ δουλειά στη βιβλιοθήκη).

Και για να επανέλθουμε, παρότι οι παρούσες εργασιακές συνθήκες εντός του πανεπιστημίου δεν μπορούν ούτε να μας καλύπτουν ούτε να μας αφήνουν αδιάφορους (πόσο μάλλον όταν μιλάμε για χιλιάδες απολυμένους διοικητικούς υπαλλήλους!)… είναι ζήτημα το πώς θα αντιμετωπίσουμε και θα καλωσορίσουμε τις νέες.. σχέσεις εργασίας! Αυτά τα πακέτα (εργολαβίες και εταιρίες ενοικίασης εργαζομένων) που «φοριούνται» πολύ τώρα τελευταία και που πιθανώς να πλασάρει μετά τις πρόσφατες «διαθεσιμότητες» και το πανεπιστήμιο προκειμένου να εξασφαλίσει το κέρδος του! Τέτοιες εταιρίες άλλωστε, όπως όλοι γνωρίζουμε, απασχολούν ήδη στα πανεπιστήμια τον κλάδο της καθαριότητας και της σίτισης. Είναι πολύ πιθανόν λοιπόν στο μέλλον να τις δούμε και σε άλλους κλάδους όπως η διοίκηση και η φύλαξη**...

Ξεκινάμε.

Εδώ και 12 χρόνια τα αφεντικά φέρανε μιά νέα μορφή απασχόλησης μέσω δουλεμπορικών εταιρειών που ονομάστηκαν "Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης". Το αρχικό σκεπτικό πίσω από την προώθησή τους ήταν η παροχή προσωρινής απασχόλησης και ενοικίασης εργαζομένων σε άλλες εταιρείες για μικρό χρονικό διάστημα. Από τότε έγιναν πολλά, οι δουλεμπορικές εταιρείες έφτασαν να γίνουν στρατηγικοί εταίροι του κράτους

και να διεκδικούν κεφάλαια από το ΕΣΠΑ.

Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης

Είναι οι εταιρείες οι οποίες έχουν ως αντικείμενο δραστηριότητας την παροχή εργασίας από μισθωτούς τους σε άλλον εργοδότη (έμμεσο εργοδότη) με τη μορφή της προσωρινής απασχόλησης. Οι εταιρείες που νοικιάζουν εργαζόμενους δημιουργούνται πάρα πολύ εύκολα. Για τον λόγο αυτό είναι πολλές. Και αλλάζουν πολύ εύκολα μορφή. Η κάθε εταιρεία μέσα στις αρμοδιότητές της περιλαμβάνει ό,τι παρέχει υπηρεσίες σε τρίτους. Ως προσωρινή απασχόληση νοείται η εργασία, η οποία παρέχεται σε άλλον εργοδότη (έμμεσος εργοδότης)
για περιορισμένο χρονικό διάστημα από μισθωτό, ο οποίος συνδέεται με τον εργοδότη του (άμεσος εργοδότης) με σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου και επιτρέπεται μόνο υπό τους όρους και προϋποθέσεις των διατάξεων του παρόντος.

Οι ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι

χρησιμοποιήθηκαν ως αντιστάθμισμα της μείωσης των παραδοσιακών προσωρινά απασχολούμενων. Υπολογιζόταν ότι στις αρχές της δεκαετίας του 2000 στην Ευρωπαϊκή Ένωση εργάζονταν 2,5 εκατομμύρια άτομα με σύμβαση ενοικιαζόμενου εργαζόμενου.

Οι εργαζόμενοι αμείβονται συνήθως με τους ελάχιστους και όχι τους πλήρεις όρους που προβλέπονται για τους εργαζόμενους της δανειζόμενης επιχείρησης με τις κλαδικές ή/και τις επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις. Αυτό αποτελεί ισχυρό κίνητρο για τις επιχειρήσεις να προσφεύγουν στο δανεισμό εργαζομένων για ειδικότητες που δεν είναι βασικές για την επιχείρηση (π.χ. μεταφραστές/τριες σε τράπεζες που εξαγοράζονται από ξένους ομίλους), για εποχικών εργασιών προσωπικό, ή για μονότονες εργασίες υπαλληλικού χαρακτήρα (π.χ. ταμίες, καταχωριστές, κ.ά). Ενώ ο ανώτατος χρόνος δανεισμού είναι 8μηνος και υπάρχει δυνατότητα μιας 8μηνης ανανέωσης, συχνά ο δανεισμός διαρκεί ένα μήνα και έχουν υπάρξει περιπτώσεις δανεισμού ενός εργαζόμενου σε 6 διαφορετικούς εργοδότες μέσα σε διάστημα ενός έτους. Σε σχέση με το μόνιμο προσωπικό αμοίβονται πολύ λιγότερο για παροχή ίδιας εργασίας. Ταυτόχρονα δεν δημιουργούν εργατικά σωματεία και είναι σε συνεχή ένταση γιατί υπό το φόβο της απόλυσης («διακοπή ενοικίασης») δεν απεργούν και θεωρούνται «απεργοσπάστες» και, βεβαίως, δεν ασφαλίζονται στο ίδιο ασφαλιστικό ταμείο με το μόνιμο προσωπικό. Όσον αφορά τα δικαιώματά τους… «εξαφανίζονται» οι έγγαμες, τα δώρα, οι τριετίες, τα επιδόματα μητρότητας, καταργώντας έτσι κάθε έννοια Συλλογικής Σύμβασης και εργατικής νομοθεσίας, με την ανοχή των διοικήσεων των δημόσιων οργανισμών ή ακόμα και με την εντολή των εκάστοτε υπουργείων.

*Σχετικά με την πραγματοποιήση της μισθοδοσίας του Νοεμβρίου.

1.Όταν κανείς απεργεί δεν μπορεί να ενδιαφέρεται για τη χασούρα της εργοδοσίας την οποία αντιπαλεύει,(όπως αναφέρθηκε το πολυτεχνείο θα πλήρωνε πρόστιμο αν δε γινόταν κανονικά η μισθοδοσία.)
2.Ο πιο σημαντικός στρατηγικός λόγος που δεν έπρεπε να γίνει η μισθοδοσία είναι το γεγονός οτί αυτή η διαδικάσια πληρωμής των απεργών τους αφήνει εκτεθειμένους σε προβοκάτσιες.Από την επόμενη κιόλας μέρα που πάρθηκε αυτή η απόφαση είδαμε καθεστωτικές δυνάμεις (π.χ. ΠΑΣΠ) να βγάζουν λόγους για τους παλιάνθρωπους απεργούς που πληρώνονται ενώ παράλληλα κρατούν κλειστές τις σχολές και λοιπές λάσπες...Λάσπες που η απεργία θα είχε αποφύγει αν είχε αρνηθεί να μπει σ' αυτην την διαδικασία
3. Στους καιρούς καταστολής που ζούμε, μια δυναμική και διαρκής απεργία σαν αυτή που ακολουθείται απο το σύλλογο όλες αυτές τις βδομάδες αποτελλεί σε κάποιο βαθμό θετικό παράδειγμα για τα υπόλοιπα κομμάτια της εργασίας που πλήττονται. Επομένως οποιαδήποτε υποχώρηση από

την πλευρά των εργαζομένων θα αφήσει μια αρνητική παρακαταθήκη για αντίστοιχους μελλοντικούς αγώνες.
4.Δυσκολά μπορεί να πει κάποιος σε έναν που απεργεί τόσες βδομάδες «μην πληρωθείς», όλοι καταλαβαίνουμε ότι υπάρχουν άμεσες ανάγκες που πρέπει να καλυφθούν. Μπορούμε όμως να πούμε ότι κάθε αγώνας έχει κόστος και κάθε κομμάτι του αγώνα πρέπει να στηρίζεται στις συλλογικές του κατακτήσεις και μέσα. Η ενδυνάμωση του απεργιακού ταμείου και η στήριξη τόσο των αναγκών του αγώνα όσο και των αναγκών των ίδιων των απεργών θα έπρεπε να είναι η πρώτη προτεραιότητα.Από κει και πέρα αν υπήρχε η δυνατότητα να διοτεχευτούν τα χρήματα τις μισθοδοσίας στο απεργιακό ταμείο και κατόπιν στους απεργούς δεν θα υπήρχε τιποτά το ηθικά μεμπτό.

Εργολαβίες στη φύλαξη;
Μήπως αυτό σημάινει φουσκώτοί σεκιουριτάδες (ως άλλοι μπατσοι), συνεργάτες της ασφάλειας πού θα
γυροφέρνουν τις σχολές μας και θα επιτηρούν τις ζωές μας σε αυτές; Ετοιμοι να καταστείλουν κάθε
ελευθερία και κάθε διεκδίκηση που γεννιέται μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους(απο εργασιακούς και φοιτητηκούς αγώνές μεχρι κινηματικές υποδομές και δραστηριότητες).Ε λοιπόν αυτούς τους τύπους δεν
έχουμε καμία διαθεση να τους φάμε στη μάπα και θα είμαστε εδώ για να τους αντιμετωπίσουμε.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να αναφέρουμε τις ιστορίες τις Μαλκοζάτα Ποτυράλα και της Κωσταντίνα Κούνεβα –εργάτριες στον κλάδο του καθαρισμού.

Μαλκοζάτα Ποτυράλα: Το καλοκαίρι του 2010, στις 6 Ιουλίου, το αφεντικό της εταιρίας «ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΑΛΕΞΙΟΥ & ΣΙΑ ΕΕ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΙ ΚΤΙΡΙΩΝ» που έχει αναλάβει εργολαβικά τον καθαρισμό των κτιρίων της πανεπιστημιούπολης επιχειρεί για πρώτη φορά να απολύσει την εργαζόμενη Μαλκοζάτα Ποτυράλα λόγω της αγωνιστικής παρουσίας της στον χώρο εργασίας, μετά από νόμιμη άδεια ασθένειας. Η εργολάβος αρχικά προφασίστηκε δύο λόγους για την απόλυση: πρώτον ισχυρίστηκε ψευδώς ότι η Μ.Π. είχε προσληφθεί εκτάκτως λόγω της γρίπης H1N1, και δεύτερον άρχισε να συκοφαντεί την εργαζόμενη υποστηρίζοντας ότι αδιαφορούσε για τη δουλειά της, ήταν τεμπέλα κλπ, ώστε να δικαιολογήσει την παράνομη απόλυση. Μια βδομάδα αργότερα, στις 13/7, επιχειρεί ξανά να απολύσει την Μ.Π. επειδή διεκδίκησε την καλοκαιρινή της άδεια για να παραστεί στην πολωνια κηδεία του πατέρα της στην Πολωνία. Η απόλυση τελικά ήρθε ενώ η Μ.Π. βρισκόταν σε καλοκαιρινή άδεια. Η εργολάβος κατέθεσε την αποζημίωση της απόλυσης στις 27/7, ενώ η άδεια της εργαζόμενης έληγε στις 29/7. Έτσι πρώτον, η Μ.Π. δεν επαναπροσλήφθηκε ποτέ, κάτι για το οποίο το πανεπιστήμιο προφασίστηκε τεχνοκρατικά/νομικίστικα κωλύματα. Δεύτερον, η Αλεξίου, όχι μόνο δεν αποκλείστηκε από τον επόμενο διαγωνισμό, αλλά συνέχισε επ' αόριστον – μέσα από συνεχείς απειλές/παρατάσεις και κομπρεμί με τους υπόλοιπους υποψήφιους εργολάβους – να διατηρείται στην εργολαβία καθαρισμού του πανεπιστημίου.

Κωνσταντίνα Κούνεβα:Το 2003 ξεκίνησε να εργάζεται στην ΟΙΚΟΜΕΤ, μεγάλη εταιρεία καθαρισμού και ενοικίασης εργατών που είχε αναλάβει τον καθαρισμό των σταθμών των ΗΣΑΠ. Κατά την εργασία της εκεί προσπάθησε να διεκδικήσει καλύτερες συνθήκες εργασίας για τους εργαζόμενους από τη θέση της γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών/-στριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ). Ο αγώνας της αυτός προκάλεσε ενοχλήσεις με αποτέλεσμα να δέχεται απειλές για τη ζωή της. Η Κούνεβα είχε αιτηθεί με σωρεία εγγράφων την αλλαγή της βάρδιάς της, από βραδινή σε πρωινή και τη μετακίνησή της από το Μαρούσι στο Θησείο, αλλά το αίτημά της δεν έγινε δεκτό από την εργοδότρια εταιρεία.Τα μεσάνυχτα στις 22 Δεκεμβρίου 2008 και ενώ επέστρεφε από τη δουλειά της στο σπίτι της δέχτηκε επίθεση από δύο αγνώστους, που την περιέλουσαν με βιτριόλι και την υποχρέωσαν να το καταπιεί, προκαλώντας απώλεια της όρασης από το ένα μάτι και ζημιές σε εσωτερικά όργανα.

Οκτώβρης 2013